

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 94 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Forsorgsloven angaaende Forhøjelse af Statstilskuddet til Institutioner for forebyggende Børneværn.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 243; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 640).

Sagen sættes til Forhandling.

Kjærbøl: Jeg vil gerne først og fremmest takke den højtærede Arbejds- og Socialminister for dette Lovforslag om yderligere Støtte til vore Institutioner for forebyggende Børneforsorg. Disse Institutioners Økonomi har jo, som alle ved, igennem mange Aar været stærkt trykket af alt for ringe offentlige Tilskud, og skiftende Socialministre, herunder ogsaa jeg selv, har i Tidens Løb udfoldet Bestræbelser for at faa Statens Tilskud forhøjet.

Forholdet er det, at allerede den første Lov, vi fik vedrørende dette Spørgsmaal, Loven af 30. Juni 1919, byggede paa, at Staten kunde yde de forebyggende Børneforsorgsinstitutioner et Driftstilskud, der ikke maatte overstige Halvdelen af de med Institutionernes Drift forbundne Udgifter, dog bortset fra Udgiften til Lokale og dettes Forsyning med mur- og nagelfast Inventar. Det skulde herefter forekomme ret indlysende, at Staten med den Hjemmel, der var i Loven af 1919, og som blev gentaget uforandret ved Forsorgsloven, havde ydet Institutionerne et større Tilskud, da Lovens Maksimum dog var sat til 50 pCt., men Staten har aldrig naaet at yde mere end højst 30 pCt. af Driftsudgifterne, eller nøjagtigere sagt 28 pCt. af Driftsudgifterne i normalt Tilskud, og i de seneste Krigsaar 4—5 pCt. i Krisehjælp. Disse Penge er dog blevet fordelt efter Institutionernes økonomiske Trang, saaledes at nogle Institutioner har faaet mere end 5 pCt., og andre, der kunde klare sig økonomisk, ikke har faaet noget Krisetilskud. Jeg erindrer fra min egen Ministertid, at vi i Arbejds- og Socialministeriet stadig søgte Tilskudsbeløbene forhøjet, men det lykkedes hverken mig eller andre at føre herhenhørende Forslag igennem.

Lovforslaget, som glæder mig meget, bærer ogsaa Præg af de finansministerielle Synspunkter, der gaar ud paa, at den her foreliggende Opgave er en Opgave, der bør løses af Staten og Kommunerne i Forening. Men jeg har det Indtryk, at den økonomiske Situation for de forebyggende Børneforsorgsinstitutioner er saa alvorlig, for ikke at sige katastrofal, at det vilde være at gøre disse Institutioner en Bjørnetjeneste, hvis man nu optog en lang Diskussion om selve Princippet: Hvem skal betale, Staten eller Kommunerne eller begge Parter? Og da det foreliggende Lovforslag fremtræder som Forslag til en Forsøgslov, begrænset til 2 Aar, vil jeg mene, at man bør søge det gennemført snarest muligt og saa afvente Betænkningen fra det nedsatte socialministerielle Udvalg. Man kan saa, naar denne Betænkning foreligger, og naar Institutionerne lever under mere forsvarlige Kaar, drøfte Principperne.

Jeg vil dog gerne paa nærværende Tidspunkt udtale, at det trods det betydelige Fremskridt, som Lovforslaget er Udtryk for, alligevel er beskedent, naar det samlede Tilskud er sat til 70 pCt. af samtlige af Arbejds- og Socialministeriet godkendte Driftsudgifter, men det er med megen Glæde, jeg har konstateret, at Huslejudgifterne nu er medtaget som tilskudsberettigede. Ved denne sidste Ændring gør man en gammel Uret god igen, og ved at forøge det offentlige Tilskud til 70 pCt. af Udgifterne muliggør man, at alle Institutioner skulde kunne faa kvalificerede Ledere og Medarbejdere, at de med Tiden skulde faa gode Lokaler, og at der endvidere bliver Raad til at faa det nødvendige Inventar og det saa ubetinget nødvendige Beskæftigelsesmateriale: Legetøj o. lign. Det er svært at udtale nogen Mening om, hvorvidt de 70 pCt. vil slaa til. Jeg vilde tro, at Forholdet stiller sig saaledes, at de 70 pCt. vil være fuldt ud tilstrækkeligt, hvis man som Udgangspunkt for Beregningen tager Institutionernes nuværende kummerlige økonomiske Forhold; men jeg er ikke sikker paa, at de 70 pCt. slaar til, naar Udgifterne forøges ved, at der indføres bedre Lønninger, bedre Lokaleforhold o. s. v. Jeg vilde derfor ikke have fundet det urimeligt, om man allerede paa nuværende Tidspunkt havde aabnet en Mulighed for at kunne yde et større Tilskud til de samlede Driftsudgifter, hvis det skulde vise sig paakrævet, og at Staten havde taget denne Forøgelse paa sin Kappe.

Min Begrundelse herfor er, at man derved vilde nærme sig til de 50 pCt., der lige siden Loven af 1919 har været hjemlet,